

hujusmodi servitii teneantur, & ad eandem Communiantiam transire voluerint, res ipsas Dominis suis sine contradictione dimittant.

§. 40. Barones, vel alii extra Regnum nec servare personaliter, nec adjumenta prestare cogantur. In Casibus quoque, in quibus intra Regnum servare, vel adjumenta prestare teneantur, servitia exhibeant, & adjumenta presentent antiquitus consueti, videlicet ut vel tribus mensibus personaliter serviant cum numero Militum debitorum, vel pro singulis Militibus, ad quos teneantur, pro quolibet trium mensium predictorum tres uncias & dimidiam auri solvant. Et haec ita de cetero inconcusse de nostro precepto serventur.

Provasendi ad Sedem Ap. facultas Siculis data.

§. 41. Ceterum ut contra pericula, quae sicut praetactum est propter gravamina illata subditis excitata creduntur, ne, quod absit, recidant in tanto periculosius recidivum, quanto recidenti solet esse deterius, quam cadenti; eo major sit Regnantibus in Regno praedicto securitas, quominus erit libera eadem gravamina irrogandi facultas; Provisioni praemissa subjungimus ad perpetuum sui roboris fulcimentum, quod si ventum fuerit in aliquo contra eam, licitum sit Universitatibus, & gravato cuilibet libere ad Apostolicam Sedem habere pro sua querela exponenda & obtinenda illati gravaminis emendatione recursum: Adiacentibus inter illa, in quibus contra provisionem eandem fieri contigerit, congrua distinctione delectum, videlicet ut si ea fuerint, quae per ipsam prohibitorie vel praepertorie sunt provisiva, & principaliter factum Regnantis respiciunt, nec solent absque ipsius auctoritate praesumi, ut est Collectarum impositio, monetae mutatio, Matrimoniorum prohibitio, vel impedimentum aliud eorumdem; nisi Rex ejus temporis illa infra decem dies revocaverit per se ipsum, eo ipso Cappella sua Ecclesiastico sit supposita interdicto duraturo solum quousque gravamen fuerit revocatum. In reliquis vero prohibitoris, & praepertoris, & specialiter si Universitas, singularive Persona gravata volens propterea recurrere ad Sedem eandem per Officiales Regios, seu quoscumque Ministros, vel quoslibet alios fuerit impedita, vel ipse, aut alius pro eis exinde damnum passi, nisi satisfactione laesis praestita impedimentum infra mensem, postquam ipse Rex sciverit, revocetur, ex tunc sit Cappella eadem similiter interdicta. In quolibet autem casuum praemissorum si Regnans interdictum hujusmodi per duos menses sustinerit animo contumaci, ab inde loca omnia, ad quae ipsum, Uxorem, vel filios suos declinare contingerit, donec ibi praesentes fuerint, simili subjaceant interdicto. Et si deinde per sex menses contumacia obstinata sustineat, ex tunc subditi ad mandatum Sedis ejusdem ipsis propterea faciendum in nullo sibi obediant, quandiu in hujusmodi obstinatione persistet.

Pena Regibus transgressuris obiecta.

§. 42. Ad majorem quoque provisionis hujusmodi firmitatem eidem illud specialiter adiacimus, quod quilibet Rex Siciliae, quando Juramentum fidelitatis, & homagii praestabit Summo Pontifici, solemniter eidem & Ec-

Edictum, ut Regum incurrere Reges ad haec servanda se obligent.

clesiae Romanae pro se, ac suis haeredibus in Regno sibi successuris eodem promittere teneantur, quod provisionem praesentem in omnibus, & per omnia, quantum in eis erit, observabunt inviolabiliter, & facient ab aliis observari; nec contra eam, vel aliquam partem ipsius per se, vel per alium quocummodo aliquid attentabunt, & super hoc tam ipse, quam quilibet eorumdem successorum dent ipsis Pontifici & Ecclesiae suas patentes literas sui pendentes sigilli munimine roboratas. Licet autem praemissa provisionis verba gravamina certa respiciant, de quibus ad Nos querela pervenit, Reges tamen, qui continuanda temporum & successionum perpetuitate regnabunt in Regno praedicto, non propterea extiment gravandi alias subditos arbitrium sibi fore concessum; Sed seiant potius debere ipsos in bono statu tenere ab omnibus illicitis exactionibus, & indebitis eorum oneribus per se, ac per alios abstinendo. Sane si quod in eadem Provisione, vel aliquo ejus Articulo dubium non tam sollicitam, quam rationabilem dubitationem continens oriri contingat, interpretationem dubii hujusmodi Nobis, quamquam etiam de Jure competat, reservamus expresse.

§. 43. Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostrae Provisionis, Constitutionis, inhibitionis, praeperti, declarationis, abolitionis, & abrogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

EGO HONORIUS Catholicae Ecclesiae Episcopus.

Ego Ordonius Tusculanus Episcopus.

Ego frater Benvenga Albanus Episcopus.

Ego frater Latinus Ostiensis Velletrum Episcopus.

Ego frater Hieronymus Prenestinus Episcopus.

Ego Bernardus Portuensis & S. Rufinae Episcopus.

Ego Ancherus tituli S. Praxedis Presbiter Cardinalis.

Ego Hugo tituli S. Laurentii in Lucina Presbiter Cardinalis.

Ego Gervasius tituli S. Martini Presbiter Cardinalis.

Ego Comes tituli SS. Marcellini & Petri Presbiter Cardinalis.

Ego Gausfridus tituli S. Susanna Presbiter Cardinalis.

Ego Gottifridus S. Georgii ad Vel. au. Diac. Cardinalis.

Ego Jordanus S. Eustachii Diac. Cardinalis.

Ego Jacobus Sanctae Mariae in Vialata Diac. Cardinalis.

Ego Benedictus Sancti Nicolai in Carcere Tulliano Diac. Cardinalis.

Datum Tibure per manum Magistri Petri de Mediolano S. R. E. Vicecancellarii quindodecimo Kalendas Octobris, Indictione quarta decima, Incarnationis Dominicae anno Millesimo Ducentesimo Octuagesimo quinto. Pontificatus vero Domini Honorii Papae Quarti anno I.

Roboratio hujus Constitutionis.

Honorius PP. & S. R. E. Cardinalium subscriptio.

Dat. die 17. Septembris 1285. Ann. I.

Sub-

III.

Subsequitur Confirmatio Constitutionis editae a Carolo II. Siciliae Rege pro tuitione Ecclesiasticorum, rerumque ad eos pertinentium.

Ex Regest. Archiv. Vatic.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei. Ad Perpetuam rei Memoriam.

§. 1. Dilectus filius Nobilis Vir Carolus clarae memoriae Caroli Regis Siciliae Primogenitus tunc Princeps Salernitanus, & ejusdem Regis in Regno Siciliae Vicarius Generalis, tamquam vir catholicus de genere ortus Christianissimo devotam ad Deum, & ipsius Ecclesiae mentem gerens ejusdem generis vestigia imitatus pro bono statu Ecclesiarum Regni praedicti, & ad conservationem Jurium earundem inter cetera, licet sub alio forsitan verborum schemate, dicitur statuisse, & mandasse inviolabiliter observari, quod Decimae, quae debebantur Ecclesis, & Personis Ecclesiasticis Regni ejusdem catholicorum Regum Siciliae temporibus, & debentur, & recipi ab Ecclesiis con- fuerunt eisdem, ipsis Ecclesiis sine difficultate, obstaculo, ac morae dispendio persolvantur: scilicet, quae debentur in pecunia in festo Pentecostes, & alia, quae debentur in frumento, & aliis victualibus, Vino, Oleo, seu fructibus aliis illis temporibus, quibus percipiuntur. Et si aliqua sint, quae certis diebus persolvi consueverunt, die debita persolvantur. Et ne de hoc Ecclesiae, vel Personae Ecclesiasticae necesse habeant, singulis Annis a Curia literas impetrare statuit, quod sub pena dupli ejus, quod pro Decimis, vel aliis Juribus Personis, vel Ecclesiis, quibus secundum ordinationem praemissam solum non fuit, debetur. Secreti, seu Magistri Procuratores, ac Magistri Salis, Bailivi, vel alii Officiales, qui eas debent persolvere tam praesentes, quam futuri teneantur ea integraliter solvere, secundum quod superius est distinctum, nullo inde mandato alio expectato. Item quod Comites, Barones, & ceteri, qui tenentur ad decimas, & Jura alia Ecclesis, vel Personis Ecclesiasticis pro bonis, quae tenent, ea teneantur solvere suis temporibus, quibus haec tenentur extitit consuetum; adiacens, quod ad hoc auctoritate sui statuti super hoc editi ad requisitionem Personarum, quibus debentur, per Justitios Provinciae compellantur, quodque solvantur a Balis quibuscumque, a quibus bona Pupillorum, terras, & feuda tenentium procurantur, sive Balia Curia teneat, sive alii sint commissi, sive terra, vel feuda aliquorum occasione delicti, vel quacumque alia causa per Curiam teneantur.

De persolvendis Decimis.

Clericis non trahendis ad forum seculare.

Immunitate Ecclesiastica.

§. 2. Item quod Clerici nisi pro bonis feudilibus, prout continetur in Conventionibus interdictum Regem & Romanam Ecclesiam habitis, ad Judicia secularia non trahantur.

§. 3. Item quod Ecclesiae in toto Regno praedicto gaudeant Privilegio eis per Communia Jura indulto, scilicet quod Rei, qui ad eas confugiant, abinde non extrahantur in viti, nisi in Casibus a Jure permisis.

Libertate domorum Ecclesiasticorum ab invito hospitio.

§. 4. Item quod Domus Praelatorum, Religiosorum, & aliarum Ecclesiasticarum Personarum sine voluntate ipsorum causa hospitalitatis ab Officialibus, vel aliis Personis, eis invitatis, nullatenus capiantur; Et si de voluntate ipsorum Praelatorum, Religiosorum, vel aliarum Personarum Ecclesiasticarum recepti fuerint, ibi criminalia Judicia exercere aliquatenus non praesumant; Nec lectos vel res eorum contra voluntatem ipsorum accipiant; Et si secus factum fuerit, post emendationem, & restitutionem damni, si Comes fuerit, vel Baro, qui contrafecerit, teneatur ad penam duodecim Unciarum auri, si simplex Miles ad sex, & si Burgensis ad tres.

§. 5. Item quod Officiales, Comites, Barones, vel alia quaecumque Personae Laicales non intromittant se de Electionibus Praelatorum, vel collationibus Praebendarum, seu quorumlibet Beneficiorum Ecclesiasticorum, directe, vel indirecte, nec de aliis ad spiritualia pertinentibus, nisi quantum ratione Juris patronatus aliquibus competit, vel ex privilegio est concessum. Nec propter Praelatos, Capitula Ecclesiarum, seu Conventus piorum locorum, ipsorum consanguinei, vel Vassalli quomodolibet molestentur.

§. 6. Item quod Clerici, qui Clericaliter vivunt, in Collectis, & exactionibus aliis quibuscumque, nec pro bonis Ecclesiasticis, nec pro Patrimonialibus de portionibus eos legitime contingentibus cum aliis teneantur.

§. 7. Item quod res, & possessiones, quae non sunt in aliquo Curia, vel alii obligatae dari, & donari possunt Ecclesiis, & legari; sed si ea obligatione tenentur, propter quaedam, donatio, vel legatio de Jure impediri non possit, hoc Casu res, & possessiones hujusmodi praefatis titulis cum onere suo ad Ecclesias transferantur.

§. 8. Item quod Vassallis Ecclesiarum, qui ea, quae habent, ab Ecclesiis tenent, & sunt eisdem Ecclesiis ad servitia personalia obligati, Officia per Curiam, Comites, Barones, vel alios sine ipsorum Praelatorum licentia nullatenus committantur.

§. 9. Item quod privilegia, & Jura concessa Ecclesiis, & Personis Ecclesiasticis a Catholicis, & Antiquis Regibus Siciliae, in quorum possessione sunt, serventur illaesa. De illis vero, in quorum possessione non sunt, fiat eis sine difficultate Justitia in Curia competenti.

§. 10. Item quod Officiales, & Commissarii Curiae possessiones, & res, quae ab Ecclesiis possidentur, non auferant, nec in ipsis eandem Ecclesias contra justitiam perturbare praesumant.

§. 11. Item quod Officiales, seu Seculares Personae se nullatenus intromittant ad cognoscendum de aliquo crimine ecclesiastico, nec impediunt Praelatos, aut ipsorum Officiales, quin de hujusmodi crimine libere cognoscant, & puniant, ut Juris est.

§. 12. Item quod Justitarii, vel alii Officiales Vassallos Ecclesiarum coram se, vel ad ipsorum Judicia in Civilibus trahere non praesumant.

Provisionibus liberis Beneficiorum.

Immunitate Clericorum ab exactionibus.

Jurandis iuris Ecclesiarum.

§. 13. Item

§. 13. Item quod Prælati Ecclesiarum, Ecclesiastica Personæ, ac Officiales ipsarum Vassallos earum debitores suos possint, prout eis competit, compellere ad satisfaciendum sibi de debitis, & Juribus earundem contradictione aliqua illegitima non obstanti.

§. 14. Item licet idem Princeps statuerit aliqua de Vassallis Ecclesiarum eis ad personalia servitia obligatis, si forsitan a terris, in quibus morari debent, auferunt, per Prælatos, & Personas Ecclesiasticas revocandis, Nos tamen dicimus distinguendum, ut si ratione personæ ad hujusmodi servitia teneantur, possint, si recesserint, legitime revocari. Si vero tenentur rerum tantummodo ratione, & recedere voluerint, res ipsas Ecclesiis, & Personis eisdem omnino dimittere compellantur.

§. 15. Item quod Judæis, qui sunt Ecclesiarum Vassalli, nulla committantur Officia, nec eis alias oppressiones, vel gravamina inferantur. Nos itaque cum fratribus nostris deliberatione habita, præmissa in favorem Ecclesiarum Dei, & Ministrorum ipsius attendentes inducta, de ipsorum fratrum Consilio, & assensu, ac plenitudine potestatis ea firmitatis perpetuæ robur statimus obtinere, ipsaque præcipimus perpetuis temporibus inviolabiliter observari.

§. 15. Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Constitutionis, atque præcepti infringere, vel ei ausu temerario contraire; Si quis autem hoc attentare presumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. EGO HONORIUS Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

Sequuntur nomina Cardinalium prout in præcedenti.

Datum Tibure per manum Petri Magistri de Mediolano S. R. E. Vicecancellarii quintodecimo Kalendas Octobris Indictione quartadecima Incarnationis Dominicæ Anno Millesimo Ducentesimo Octuagesimo quinto, Pontificatus vero Domini Honorii Papæ IV. anno I.

I V.

Monasterium S. Silvestri in Capite de Urbe conceditur nonnullis piis feminis ut inibi vitant secundum regulam S. Clare.

Honorius Episcopus Servus Servorum Dei. Dilectis in Christo filiabus Herminie Abbatisse Monasterii Sancti Silvestri in Capite de Urbe, ejusque Sororibus tam presentibus, quam futuris Regularem vitam professis, in perpetuum salutem & Apostolicam benedictionem.

Moniales commendatur, ac præcipue Margarita Columnensis.

§. 1. Ascendit fumus Aromatum in considerationis nostræ conspectu fide dignorum assertionem diffusus de fama, & conversatione vestra laudabili, de meritis commendabilium processuum vestrorum merito

laudandis, de actibus virtuosis. Fragrat enim in Domo Domini, audientium mentes multo reficit gaudio, multo replet odore, quod, sicut intelleximus, quondam Margarita de Columna divitiis, & nativa proprii generis Nobilitate contemptis, cæterisque sæculi hujus abnegatis illecebris prudenter elegit Christo pauperi humiliter in paupertate servire, ipsique velut Apes argumentosa deserviens, Vos ad id suo commendabili provocavit exemplo; Sicque vota vestra inspirante Domino, ac vias misericorditer dirigente, vos consultis attendentes, quod transit mundus, transeunt & concupiscentiæ ejus, fallaces illius blanditas repudiando prudentius decrevistis, Vobis ipsum crucifigere, & Vos ipsi, aliquibus ex Vobis ab adolescentia, nonnullis etiam sub religioso habitu ab Infantia, licet nulli adhuc observantiæ specialis essetis Religionis astrictæ, gratum exhibentibus Domino famulatum.

§. 2. Demum vero prævenientis gratiæ vos prosequente virtute, in illud robur animi, sicut speratur, erectæ, ut constanter proponatis habere pro minimo, sive hostis asperatibidus insæviat, sive Mundus prospera mentitus illudat, desiderantes in Castris Claustralibus sub observantiæ Ordinis Sororum Minorum inclusuram dimicare securus contra hostiles incursum, supplicatis humiliter Regulam concessam eidem Ordini a felicitis recodationis Alexandro, & correctam & approbatam a piæ memoriæ Urbano Romano Pontificibus Prædecessoribus nostris, nec non locum ipsius observantiæ congruum Vobis per Sedem Apostolicam misericorditer assignari.

§. 3. Nos autem vestris petitionibus salutis animarum vestrarum accomodis benevolenti concurrens assensu, Venerabili fratri nostro Hieronymo Prænestino Episcopo ad suam Diocesim, ubi tunc temporis in Monte Prænestino habitabatis, & adhuc habitare dicimini sub decenti Clausura, personaliter accedenti, viva voce commisimus, ut Vobis petitam Regulam assignaret, & a Vobis recipiens Regulam professionem ejusdem, Abbatissam per Vos, sicut in eadem conceditur Regula, eligendam auctoritate Apostolica confirmaret: Qui votis vestris cum maturitate debita diligentius exquisitis, Vos constantes in præmissis proposito vestro comperiens assignavit Vobis Regulam memoratam, & ipsius id a vobis instantè petentibus professione recepta, teque dilecta in Christo filia Herminia in Abbatissam per viam scrutini electa concorditer, electionem hujusmodi, quia eam invenit canonicam, & de Persona idonea celebratam, auctoritate sibi a Nobis in hoc tradita confirmavit.

§. 4. Sane facta Nobis per eundem Episcopum ad nostram præsentiam redeuntem, super hujusmodi suo processu relatione fidei, Nos processum ipsum provide habitum ratum, & gratum habentes, & auctoritate Apostolica confirmantes, ac volentes juxta præmissa vestra petitionis instantiam de loco Vobis congruo providere, Monasterium sancti Silvestri in Capite de Urbe ad Romanam Ecclesiam, nullo medio pertinens hæcenus Ordinis Sancti

Eisdem petitio.

Episcopo Prænestino committitur ut regulam postularam conceat.

ceccancellarii Octavo Kalendas Octobris Indictione quartadecima Incarnationis Dominicæ Anno MCCLXXXV. Pontificatus vero Domini Honorii Papæ IV. Anno I.

V.

Damnatio scæta, sub nomine Ordinis Apostolorum, nulla habita Sedis Apostolicæ licentia, temere introductæ.

Honorius Episcopus, Servus Servorum Dei. Venerabilibus Patribus, universis Archiepiscopis, & Episcopis, ac dilectis filiis Cathedralium Ecclesiarum electis, & Vicariis earundem ad quos literæ istæ pervenerint, salutem & Apostolicam benedictionem.

OLIM fel. recor. Papa Gregorius X. prædecessor noster, in Concilio Lugdunensi omnes religiones & Ordines Mendicantium, adinventos post generale Lateranense Concilium, qui nullam confirmationem Sedis Apostolicæ meruerunt, perpetuæ prohibitioni subjecit: & quatenus processerant, revocavit.

§. 1. Verum sicut ad nostri Apostolatus auditum, fama querula deferente, pervenit, quidam, qui post generale, & ante Lugdunense prædicta concilia sub nomine Ordinis Apostolorum habitum novæ religionis assumpserunt, quamquam nullam aliquando confirmationem Sedis Apostolicæ meruissent, prohibitionis ac revocationis prædictæ temerarii præsumptores, eundem habitum, seu ei similem sub eodem nomine usque hodie deferentes, quamplures etiam alii, assumpto post dictum Lugdunense Concilium, hujusmodi habitu, per diversas Mundi partes mendicando discurrere non verentur, facientes ea quæ non concedent, in animarum suarum periculum, & grave scandalum plurimorum: præsertim cum nonnulli, pravitate hæreticæ vitio laborantes, sub hujusmodi habitu sint inventi.

§. 2. Nos igitur volentes, talium prævaricatorum insolentem audaciam refranari, & prædictam, non tam religionem, quam perniciosam scætam penitus aboleri, ne forte fidelium simplices falsa sanctitatis eorum, imagine seducantur, universitati vestræ per Apostolica scripta mandamus, quatenus quoscumque de prædictis in vestris civitatibus & diæcesibus inveniri contigerit, eos ad deponendum hujusmodi habitum, monitione præmissa, per censuram Ecclesiasticam, appellatione postposita, compellatis, monentes eosdem, ut si religiosam vitam ducere cupiunt, ad aliquam se transferant de religionibus approbatis. Quod si aliqui eorum censuram prædictam contempserint, vos contra ipsos ad poenam carceris, seu aliam, prout expedire videritis, procedatis, invocato adversus eos, si opus fuerit, auxilio brachii secularis.

§. 3. Cæterum ut prædicti eo facilius a sua insolentia compescantur, quo magis a Christi fidelibus abiici se viderint & contemni:

Monasterium donatum omnibus pertinentiis.

FF. Minores in Monialium obsequium destinari.

Monasterium immediate subiectum Sedis Apost.

Clausula.

Benedicti vacans per translationem sui Abbatias ad Monasterium Sancti Laurentii foris muros Urbis Ordinis prædicti, Monachis ipsius Monasterii Sancti Silvestri alibi, prout eorum saluti expedire putavimus, collocatis: quod quidem Monasterium Sancti Silvestri non facile poterat de Personis ejusdem Ordinis reformari, quia ipsum consideravimus habitationi vestræ, nec non observantiæ ejusdem vestri Ordinis congruum, vobis de Fratrum nostrorum consilio ex speciali gratia cum Domibus, hortis, vineis, terris, casualibus, possessionibus, vassallis, & omnibus aliis bonis, privilegiis, immunitatibus, & quibuslibet suis pertinentiis, & juribus duximus concedendum: statuentes ipsum Monasterium Sancti Silvestri in Capite Ordinis Sororum Minorum inclusuram de cætero nominandum; & quod idem ordo vester inibi perpetuis temporibus observetur, & tam Vos, quam Vobis in eodem Monasterio successura libere uti possitis omnibus Privilegiis, Indulgentiis, immunitatibus, & gratiis eidem Ordini vestro ab Apostolica Sede concessis: & idem Monasterium S. Silvestri Nobis, & ipsi Ecclesiæ Romanæ subiectam immediate remaneat, sicut erat.

§. 5. Volumus quoque, quod quatuor fratres Ordinis Minorum, experientia longa probati perpetuo in eodem Monasterio seorsum continue maneat ad divina celebranda Vobis officia, & ministranda Ecclesiastica Sacramenta: quodque omnia, & singula ea, quæ Vobis ex institutione vestræ Regulæ tam circa electionem Abbatissæ, quam circa quæcumque alia, nec non & illa, quæ Ordini præfato Minorum, vel Personis ipsius ex eadem institutione in Monasteriis præfati Ordinis vestri competunt, vobis ac eidem Ordini Minorum, & Personis integra, & illibata remaneant, nec illis pro eo, quod idem Monasterium Sancti Silvestri remanet nobis & Ecclesiæ Romanæ, ut præmittitur, immediate subiectum, detrahatur in aliquo, seu aliquatenus derogetur.

§. 6. Cæterum Vobis presentium tenore concedimus, ut ad idem Monasterium Sancti Silvestri nulla alia expectata, vel petita licentia transeatis: Adicientes expressius, quod si contingat præfatum Monasterium vestrum Sancti Silvestri a Personis ejusdem vestri Ordinis deseri, & pro derelicto haberi, Monasterium ipsum cum omnibus bonis suis, pertinentiis, & juribus prædictis volumus in nostra, Successorum nostrorum Romanorum Pontificum, ac ejusdem Romanæ Ecclesiæ dispositione libera remanere.

§. 7. Decernimus ergo ut nulli omnino hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis, concessionis, constitutionis, & mandati nostri infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis hæc.

EGO HONORIUS Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

Sequuntur nomina aliorum DD. Card. qui Constitutionem eandem subscripserunt. Datum Tibure per manum Magistri Petri de Mediolano Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Vi. Bull. Rom. Tom. III. Par. II.

Gregorius X. vetuit novas induci religiones in c. de Relig. don. l. 1. n. 6.

Quidam tamen religionem sub nomine Ordinis Apostolorum induxerunt multa mala patrantes.

Hic ergo Pontifex eos damnat.

Hic Constitutio populari declaranda.

Dat. die 11. Martii 1286. ann. I.

Voluntus nihilominus, quod hujusmodi processum nostrum, in vestrarum civitatum & diocesis terminis, iteratis vicibus publicantes, ac facientes per aliquos publicari, eosdem populos auctoritate nostra moneatis, & inducatis attente, ne aliquem de predictis prefatum habitum deferentibus, recipere presument in hospitio, vel eis aliquas elemosinas largiantur; nec ad deferendum habitum illum, seu ei consimilem, impendant consilium, auxilium, vel favorem.

Dat. Romae apud S. Sabinam, 5. Id. Martii, Pont. nostri Anno primo.

VI.

Quod filii & nepotes ejus, qui de haeresi inquisitus & absolutus fuit, ad officia & beneficia admitti possint.

Hereticorum filios omnibus officiis & dignitatibus privatos voluit Innocentius IV. Constit. II. Tom. III. P. I. pag. 295. Huic vero peccati subiacendos non esse filios illorum Hereticorum, quos penitentiam egisse constitit, declarat Alexander IV. Constit. XLVI. §. 2. Tomo eodem pag. 391.

Honorius Episcopus, Servus Servorum Dei, dilecto filio Fratri Galgano de Eugubio, Ordinis Fratrum Minorum Inquisitori haereticae pravitate in Ducatu Spoletano, salutem, & Apostolicam benedictionem.

Romani Pont. frequenter Inquisitoribus commiserunt haereticos & fautores eorum, que filios & nepotes beneficiorum & officiorum privati.

Vide, quae diximus in Rubrica.

Exhibita nobis dilecti filii Archionii militis nati quondam Philippi dicti Palmerii militis Spoletani petitio continebat, quod olim significantibus fel. rec. Alexandro Papae praedecessori nostro Inquisitoribus pravitate haereticae per Italiam deputatis, quod frequenter a Sede Apostolica committebatur eisdem, ut tam haereticos, credentes, fautores, & receptatores haereticorum, quam ipsorum filios & nepotes privandi dignitatibus, personatibus, & officiis publicis, & beneficiis Ecclesiasticis, de dioecesanorum, vel eis absentibus, vicariorum suorum consilio haberent liberam potestatem; & qualiter hoc deberet intelligi postulantis declarari, praefatus praedecessor eisdem Inquisitoribus per suas duxit literas respondendum, quod de filiis & nepotibus illorum haereticorum, credentium, & aliorum hujusmodi, qui modo tales esse probantur, intelligendum esse videbatur, non autem illorum, quos emendatos esse constaret, ac pro culpa hujusmodi ad mandatum Ecclesiae penitentiam recepisse, quam ipsi, vel jam perfererant, vel humiliter prosecutioni ejus instarent, vel parati fuerant, dum viverent, ad recipiendum eandem.

Quidam Philippus, inquisitus, & excommunicatus fuit, & tamen Communitas Spoletana, volebat admittit ad officia Ar-

§. 2. Verum licet Inquisitor pravitate hujusmodi, tunc in partibus illis per Sedem Apostolicam deputatus, memoratum Philippum, qui sibi confessus extitit, quod cuidam haeretico reverentiam fecerat, quadam contra fidem proferendo catholicam, privaverit bonis suis, ac idem Philippus injunctam

chionum ejus filium neque ipsius natos.

sibi propter hoc ab eodem Inquisitore penitentiam perfereret reverenter, ac tandem sicut vere catholicus receptis Ecclesiasticis Sacramentis viam fuerit universae carnis ingressus, & ab Inquisitore praefato etiam absolutus, tamen Potestas, Consilium, & Commune Spoletanum dictum Archionum ejusque filios occasione praemissorum, ad officia Civitatis Spoletanae pro sua recusant admittere voluntate. Quare praefatus Archionus nobis humiliter supplicavit: ut nos misericorditer attendentes, quod idem Philippus, sicut praemittitur, tamquam vere Catholicus & fidelis Ecclesiae Romanae decessit, eundem Archionum & filios ejus decernimus, juxta praemissum ejusdem praedecessoris responsum, in aliquo puniri occasione hujusmodi non debere: sed eos ad omnia secularia officia, & beneficia ecclesiastica, & dignitates, ac ad omnes ordines, impedimento hujusmodi non obstante, potius admittendos.

§. 3. Quia igitur de facto hujusmodi & ejus circumstantiis habere poteris notitiam plenior: Nos gerentes de circumspectione tua fiduciam in Domino specialem, praesentium tibi auctoritate committimus & mandamus, ut si diligenti Inquisitione praemissa, praedicta inveneris veritate fulciri, & tibi etiam constituerit, quod praefati Archionus & filii non sint de haeretica pravitate suspecti, & in fidelitate ac devotione Ecclesiae supradictae persistant (super quibus omnibus tuam intendimus conscientiam onerare) auctoritate nostra denunciare, & declares, quod propter praemissa, vel eorum occasione nihil eis possit obici, vel opponi, quin ad omnia secularia officia, & beneficia Ecclesiastica, etiam si dignitates existant, illis non obstantibus, assumi libere valeant: & hi, qui liberati esse noscuntur, ad omnes ordines promoveri, prout secundum Deum, & honorem Catholicae fidei videris expedire. Quicquid autem super his inveneris, & duxeris faciendum, nobis per tuas patentes literas harum seriem continentibus fideliter studeas intimare.

Dat. Romae, apud S. Sabinam, 5. Calendas Decembris, Pontificatus nostri Anno secundo.

Hic tamen Pont. jubet eos admitti consilio esse felices.

Dat. die 27. Nov. 1286. P. 220. II.

NICOLAUS IV.

P A P A CXCI.

ANNO D. MCCLXXXVIII.

Hi Hieronymus, patria Asculanus in Piceno, antea Frater Ordinis Minorum S. Francisci, cujus fuerat Minister Generalis, postmodum S. R. E. Cardinalis Episcopus Pranestinus, electus est in Summum Pontificem die 22. Februarii anno 1288. eademque die coronatus Nicolaus voluit appellari. Sedit in Pontificatu Annos V. Mensem I. dies XIII. (a) impetrantibus in Oriente Andronico, in Occidente vero Rodulpho Rege Romanorum. Obiit siquidem die 4. Aprilis 1292. & sepultus est in Basilica S. Mariae Majoris. Vacavit Sedes Annos II. Mess. III. diem I.

Bull. Rom. Tom. III. Pars II. (a) Inclusis extremis.

I.

Sancta Agathe Terram, aliaque Castra, & loca ad Provinciam Massae Trabariae, non autem ad Romandiolae spectare declarat.

Nicolaus Episcopus Servus Servorum Dei. Ad perpetuam Rei Memoriam.

Um inter alias Provincias, & Terras Romanae Ecclesiae, quarum statum preservari a noxiis, & prospere dirigi proptamus, de pacifico statu hominum Massae Trabariae, quae est Camerae Sedis Apostolicae Demanum speciale, tanto tenemur propensius cogitare, quanto ipsos prerogativa favoris & gratiae prosequimur potiori; Nos pia consideratione induciti, quod olim plerumque inter ipsius Massae, & Romandiolae Rectores dudum diversis temporibus in ipsis partibus per Sedem Apostolicam deputatos, super eo gravi contentione exorta, quod eorum alterutro afferente Castra, & tenimenta, quae dicuntur Sanctae Agathae, Silvae Planae, Billis, Raynerii de Monte Auriole, Raynerii de Castaldeto, Hugolini, Piagnani, Maceratae, Gattariae, Vergnanti, & Trivii, Wittoni, & Savinae cum omnibus districtibus, Curtiis, Villis, Juribus, finibus, & pertinentiis suis ad suam Jurisdictionem spectare; Homines ipsius Massae in quadam perplexitate positi nonnunquam damna gravia, & pericula incurrerunt: & ideo cupientes ipsorum indemnitati praecavere, ac quieti paterna impo-

Hic regest. V. sic.

Massa Trabaria jure Sedis Apostol.

Causa declarationis.

Declarationis.

§. 1. Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostrarum declarationis, & Constitutionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum. Datum Reate Kalendis Augusti Pontificatus Nostri Anno Primo.

Dat. die 1. Augusti 1288. ann. I.